

РЕШЕНИЕ

№ 199

гр. София, 24.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка Борилова

Членове: Зорница Гладилова
Мария Райкинска

при участието на секретаря Ваня Ил. Иванова
като разгледа докладваното от Величка Борилова Въззивно търговско дело
№ 20221001001021 по описа за 2022 година

взе предвид следното:

Въззивното производство по реда на чл.258 и сл. ГПК и е образувано по жалба на „Планински капитал“ООД, ЕИК 202616644, чрез адв.А. Х. от БАК насочена против Решение № 96/31.08.2022 г., постановено по т.д.№ 215/2021 г. по описа на Окръжен съд Благоевград, с което по предявен иск с правно основание чл.71 ТЗ от „Еделвайс Мениджмънт“ООД е признато за установено съществуването на членствено правоотношение между дружеството ищец и въззивното дружество, с дялово участие на „Еделвайс мениджмънт“ООД от 50 дружествени дяла с номинална стойност от по 1 лв. всеки един и с обща номинална стойност 50 лв. от капитала на „Планински връх“ООД, който е с обща стойност 100 лв., разпределени в 100 дружествени дяла.

В жалбата на първо място се правят оплаквания за недопустимост на обжалваното решение, като постановено по недопустим иск, и във връзка с тях се иска обезсилването му.

Поддържа се в тази връзка, че първоинстанционният съд лишил въззивника от възможността да участва в хода на разглеждане на делото, като не се е произнесъл своевременно в нарушение на чл.151, ал.4 ГПК по депозираната пред него молба по чл.151 ГПК с плик с вх.№ 8606/27.07.2022 г., с която е поискано отлагане на делото по обективни причини, за които били ангажирани и доказателства.

Отделно от горното се поддържа, че ищцовото дружество било изключено като съдружник от „Планински капитал“ООД на проведено ОСС на 28.08.2019 г. - факт, който самият той признавал. Затова и поради незабавното действие на решението за изключването му във вътрешните отношения между съдружника и дружеството, независимо от обстоятелството, че то не било вписано в ТР, то той нямал право да участва при вземане на решения на дружеството от датата на изключване до датата на отмяната на решението с влязъл в сила съдебен акт, която отменя обаче има действие занапред.

Ето защо и т.к. считано от 28.08.2019 г. „Еделвайс Мениджмънт“ООД е престанало да бъде съдружник в „Планински капитал“ООД, същото не било активно процесуално

легитимирано да предяви иск по чл.71 ТЗ.

Горният извод се налага независимо от обстоятелството, че към настоящия момент било висящо т.д. № 150/2019 г. по описа на ОС Благоевград, образувано по предявен иск по чл.74 ТЗ от „Еделвайс Мениджмънт“ООД против решенията на ОСС, взети на 28.08.2019 г., вкл. това за изключването му като съдружник в „Планински капитал“ООД.

Решението, постановено по това дело, не е влязло в сила, т.к. е обжалвано пред САС, а и последиците му щели да настъпят занапред.

По тези съображения е поискано от настоящата инстанция първоинстанционното решение да бъде обезсилено, а делото - прекратено.

В условието на евентуалност се поддържа и неправилност на същото решение, като постановено в нарушение на материалния закон в нормите на чл.140, ал.4 ТЗ, по тълкуването на който е налице постоянна и задължителна /постановена по реда на чл.290 ГПК/ в насока, че във вътрешните отношения между изключения съдружник и дружеството действието на решението се проявява веднага, без да е необходимо то да влезе в сила, за да породи конститутивните си правни последици.

Твърди се, че първоинстанционният съд основал правните си изводи върху приетия от него факт, че решението за изключване на „Еделвайс мениджмънт“ООД от 28.08.2019 г. било незаконосъобразно и че съдружникът не е участвал в ОСС, поради процесуални нарушения по свикването и провеждането му.

В същото време било налице признание от страна на ищеца-въззиваем, че не е налице влязло в сила съдебно решение, с което да е решен въпросът относно незаконосъобразността /респ. - законосъобразността/ на решението за изключване на същия като съдружник във въззивното дружество.

Затова първоинстанционното решение било постановено и в нарушение на съдопроизводствените правила, като съдът по него дописал фактите по делото.

По изложените подробни съображения в подкрепа на посочените оплаквания са иска от настоящата инстанция да отмени обжалваното решение и по съществото на спора да отхвърли предявения иск.

В отговора по въззивната жалба насрещната страна, чрез процесуалните си представители оспорва доводите, развити в нея и поддържа правилност на обжалваното решение.

Пред настоящата инстанция не е допуснато събирането на нови доказателства.

Софийският апелативен съд, търговско отделение, пети състав, като съобрази данните по първоинстанционното дело, приема следното:

ОС Благоевград е бил сезиран с предявен иск с правно основание чл.71 ТЗ от „Еделвайс мениджмънт“ООД против „Планински капитал“ООД.

В обстоятелствената ѝ част ищецът е поддържал, че е съдружник в ответното дружество, наред със „Саванна Крик“ЕООД при дялово участие с номинална стойност от 50 лв. - обстоятелство, установимо и от наличните по партидата на последното вписвания в Търговския регистър /ТР/.

На 28.08.2019 г. вторият съдружник - „Саванна Крик“ЕООД приел незаконосъобразно решение, оформено като такова на ОСС, за изключване на ищцовото дружество като съдружник в „Планински капитал“ООД, както и такова за поемане на всички дружествени дялове на изключения съдружник.

Решението за изключване на ищеца като съдружник било атакувано по реда на чл. 74 от ТЗ пред ОС Благоевград, пред който било образувано т.д. № 150/2019 г., по което било постановено Решение № 900561/21.04.2021 г. Със същото искът на „Еделвайс Мениджмънт“ООД бил уважен и като незаконосъобразно било отменено решението на ОСС на ответното дружество от 28.08.2019 г., с което той бил изключен като съдружник.

Поддържа се, че горепосоченото решение не е влязло в сила, защото против него била подадена въззивна жалба от насрещната страна и към настоящия момент било висящо пред САС - в.т.д. № 772/2021 г. С Определение от 11.10.2021 г. същото дело било спряно на осн.чл.229, ал.1, т.4 ГПК, поради връзката му на обусловеност с т.д. № 176/2019 г. по описа на ОС Благоевград.

Поддържа се и че по заявлението за вписване на решенията на ОСС на ответното дружество от 28.08.2019 г. бил постановен отказ с №20190829175715 от 02.09.2019 г. от ДЛР при АВ, атакуван пред ОС Благоевград.

С Определение № 4580/22.10.2019 г. по т.д. № 160/2019 г. по описа на същия съд регистърното производство по заявлението било спряно.

Отделно от изложеното на 07.06.2021 г. „Саванна Крик“ ЕООД, претендиращо да бъде едноличен собственик на капитала на „Планински Капитал“ ЕООД провело ново ОСС, на което били взети решения за увеличаване на капитала на дружеството от 100 на 440 лева, за приемане на нов съдружник - „Комитет“ ЕООД, както и за приемане на нов дружествен договор.

С ново заявление за вписване от 08.06.2021 г. А4 с рег. № 20210608153041 било поискано в ТР да бъдат вписани горепосочените обстоятелства - за увеличаване на капитала на „Планински Капитал“ ЕООД на 440 лева, за вписване като нов съдружник на „Комитет“ ЕООД с дялово участие в размер на 340 лева и вписване и обявяване на нов дружествен договор, в който като съдружници са посочени „Саванна Крик“ ЕООД и „Комитет“ ЕООД.

По това заявление бил постановен отказ от ДЛР при ТЗ с № 20210608153041-4/15.06.2021 г., обжалван пред ОС Благоевград от заявителя. По образуването по този повод т.д. № 164/2021 г. на ОС Благоевград било постановено Решение № 82/21.12.2021 г., с което отказът е отменен и преписката е изпратена на АВ с изрични указания да се извърши исканото вписване по образец № А4 с вх. № 20210608153041/08.06.2021 г.

Това съдебно решение постъпило по партидата на „Планински Капитал“ ЕООД на 21.12.2021 г. и било оповестено чрез вписване с рег. № 20211221181428, но въпреки това в раздел „общ статус“ на фирмената партида на дружеството не било извършено вписване на образец А4 с вх. № 20210608153041/08.06.2021 г.

В този раздел „общ статус“ по партидата на ответното дружество към датата на предявяване на исковата молба било отразено, че „Еделвайс Мениджмънт“ ООД е паритетен съдружник на „Планински Капитал“ ООД заедно със „Саванна Крик“ ЕООД, както и че вписаният капитал на ответното дружество продължавало да бъде 100 лева, „Комитет“ ЕООД не е вписан като съдружник, а актуалният учредителен акт в ТР продължава да бъде този, обявен на 14.11.2018 г., с който като единствени съдружници фигурират „Еделвайс мениджмънт“ ЕООД и „Саванна Крик“ ЕООД.

Според ищцовото дружество изложените по-горе факти сочели, че ответното такова, чрез управителя му Е. С., системно отрича качеството му на съдружник в „Планински капитал“ ООД.

По-конкретно това отричане се проявявало чрез неизпращането на покана на ищеца за ОСС, проведено на 07.06.2021 г., подаване на заявление за вписване на решенията, взети на това ОСС, както и на друго такова, с което отново е поискано заличаването на ищеца като съдружник в „Планински капитал“ ООД и вписването за такива на „Саванна Крик“ ЕООД и „Комитет“ ЕООД.

Предвид на изложеното за ищеца се пораждал правен интерес да установи по исков ред съществуването на така отричаното членствено правоотношение.

Твърди се, че чрез константна съдебна практика на нормата на чл.140 ТЗ в насока, че във вътрешните отношения между съдружника и дружеството, чрез неговите органи, взетите решения на ОСС имат незабавно действие, което не е в зависимост от вписването им в ТР по реда на чл.140 ТЗ относимата и към настоящия казус норма се тълкувала неправилно и извършавала закона и добрите нрави, защото практически узаконявало корпоративните кражби.

Като се поддържа, че действието на решението за изключване на ищцовото дружество

като съдружник в ответното не е породило правно действие, защото такава би се породило само при вписването му по реда на чл.140, ал.4 ТЗ, е поискано от съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника съществуването на членственото правоотношение между „Еделвайс мениджмънт“ООД като съдружник и „Планински капитал“ООД, като емитент, чрез притежаването на 50 дружествени дяла с номинална стойност от по един лев всеки и с обща номинална стойност 50 лв. от капитала на „Планински капитал“ООД на обща стойност 100 лева, разпределен в 10 дружествени дяла с номинална стойност от по един лев.

В отговора по исковата молба ответното дружество, чрез процесуалния си представител, на първо място е навел доводи за недопустимост на предявения иск, поради отсъствието на активна процесуална легитимация в лицето на ищеца от предявяването му. Твърди се, че неоспорените и от ищеца факти за взето решение от ОСС, проведено на 28.08.2019 г. за изключването му като съдружник в „Планински капитал“ООД, което има незабавно действие в отношенията между съдружника и дружеството, чрез органните му представители, вкл. че това решение не е отменено с влязло в сила съдебно решение, сочели на единствено обоснован правен извод, че прекратяването на членствените права на ищеца е породило правно действие, поради което и той не е активно легитимиран да предявява иск по реда на чл.71 ТЗ, т.к. няма качеството съдружник в дружеството.

Отделно от изложеното в условието на евентуалност поддържа неоснователност на предявения иск по съображенията, изложени в подкрепа на довода му за недопустимост. е оспорило предявения иск.

В разменените допълнителна искова молба и отговор по нея страните са изложили единствено съображения по съществото на спора.

Пред настоящата инстанция не е допуснато събирането на нови доказателства.

Софийският апелативен съд, в изпълнение на правомощията си по чл.269 ГПК, след като прецени доводите и възраженията на страните във връзка със събраните по делото доказателства, вземайки предвид основанията за неправилност, посочени във въззивната жалба приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, като постановено от надлежен съдебен състав, по редовно предявен иск, в съответната форма.

За пълнота на изложението и в отговор на част от оплакванията във въззивната жалба е необходимо да се поясни, че изводът за допустимост на предявения иск решаващият състав основава на обстоятелството, че в случая ищецът извежда правния си интерес от предявяване на иска от твърдения да е съдружник в ответното дружество, чийто управител отрича членствените му права.

Ето защо и в случая доказването, че спорното право принадлежи на ищеца, е въпрос не на процесуална, а на материална легитимация, предвид че въпросът за титулярството на правото обуславя произнасянето по съществото на спора / Определение № 88 от 15.02.2016 г. на ВКС по ч. т. д. № 2857/2015 г., II т. о., ТК, Определение № 296 от 8.07.2022 г. на ВКС по ч. т. д. № 776/2022 г., I т. о., ТК и др./.

С последните е дадено изрично разрешение на въпроса дали ищецът по иск с правно основание чл.71 ТЗ е длъжен да докаже претендираните от него материални права, за да установи процесуалната си легитимация по иска, когато това е и поставения по съществото на спора въпрос, което е в насока, че в тези случаи не е налице такова задължение за ищеца.

По правилността на обжалваното решение.

Страните не са спорили по релевантните за предмета на производството факти, установими от приобщените по първоинстанционното дело писмени доказателства, както и от извършената служебна справка по партидата на въззивното дружество в ТР, че: 1/ „Планински капитал“ООД е вписано в ТР на 10.06.2013 г. със съдружници - „Еделвайс мениджмънт“ООД и „Саванна Крик“ЕООД, всеки от който притежава дялово участие с номинална стойност от по 50 лв.; 2/ Считано от 30.05.2016 г. управител на дружеството е Е. Е. С.; 3/ На 28.08.2019 г. е било проведено ОСС на „Планински капитал“ООД от съдружника „Саванна Крик“ ЕООД, чрез управителя му Е. С., на което е взето решение за

изключване на съдружника „Еделвайс Мениджмънт“ООД, както и дяловете на изключения съдружник да се поемат от другия съдружник и да се уредят имуществените отношения с изключения съдружник въз основа на счетоводния баланс към края на месеца, през който е настъпило прекратяването на участието на изключения съдружник; 4/ Изключеният съдружник е сезирал ОС Благоевград с иск по чл.74 ТЗ за отмяна на горепосоченото решение на ОСС и по него е било образувано т.д. № 150/2019 г. по описа на съда и е постановено Решение № 900561/21.04.2021г., с което искът е бил уважен и обжалваното решение на ОСС - отменено; 5/ Посоченият съдебен акт не е влязъл в законна сила, защото срещу него е подадена въззивна жалба от насрещната страна, по която е образувано т.д. № 772/2021 г. по описа на САС - спряно към момента на постановяване на настоящето въззивно решение с Определение от 11.10.2021 г.; 6/ С няколко определения, постановени в производства по чл.536 ГПК състави на ОС Благоевград и АС София са постановявали спиране на регистърните производства, инициирани от въззивното дружество за вписване по партидата му на взетите на 28.08.2019 г. решения, вкл. и на последващо взети такива на проведени ОСС след посочената дата, до приключването с влязло в сила съдебно решение на т.д. № 150/2019 г. по описа на ОС Благоевград.

Останалите приобщени пред първоинстанционния съд писмени доказателства решаващият въззивен състав не обсъжда, поради тяхната неотносимост към предмета на производството.

Гореустановеното от фактическа страна според въззивната инстанция предпоставя извод за неправилност на обжалваното решение, поради постановяването му в противоречие с материалния закон.

При даване отговор на спорния по делото въпрос от който момент взетото решение от ОСС на ООД за изключване на съдружник има действие в отношенията между дружеството, чрез органите му представители и съдружниците - от момента на вземане на решението или от момента на вписването му в ТР, настоящият състав изцяло споделя и се присъединява към разрешението, дадено от константната съдебна практика, обективизирана в множество актове на касационната инстанция /Решение № 372/05.01.2007 г. на ВТАС по в. гр. т. д. № 566/2006 г., ГК, Решение № 606/22.06.2007 г. на ВКС по т. д. № 250/2007 г., ТК, Решение № 690/03.12.2008 г. на ВКС по т. д. № 349/2008 г., II т. о., ТК, Решение № 135/09.11.2009 г. на ВКС по т. д. № 184/2009 г., I т. о., ТК, Решение № 306/17.10.2018 г. по т.д. 3110/2017 г. на ВКС, II т.о, ТК, Решение № 149/30.12.2016 г. по т.д. 846/2015 г. на ВКС, II т.о., ТК, Решение № 157/03.01.2017 г. по т.д. 2219/2015 г. на ВКС, II т.о., ТК, Решение № 86/01.09.2017 г. по т.д. 1068/2016 г. на ВКС, II т.о, ТК, Решение № 39/15.04.2011г. по т.д. 526/2010 г. на ВКС, I т.о., ТК и др. /. Последното е в насока, че такова решение има незабавно действие в отношенията между дружеството и съдружника, а уреденият в чл. 140, ал. 4 ТЗ конститутивен ефект на вписването на изключването на съдружник касае само третите добросъвестни лица.

Посоченото разрешение е основано както на граматическото, така и на систематичното и логическо тълкуване на нормите на чл.140, ал.1, ал.3 и ал.4 ТЗ, във вр. с чл.7, ал.2 ЗТРРЮЛНЦ.

Така съобразно чл.140, ал.1 ТЗ само решенията на ОСС, които се отнасят до вписванията по чл.119, ал.2 ТЗ, трябва да бъдат вписани. От тях, според чл.140, ал.3 ТЗ решенията, касаещи изменение и допълнение на дружествения договор и прекратяване на дружеството влизат в сила след вписването им в търговския регистър, а според чл.140, ал.4 ТЗ решенията, отнасящи се до увеличаване и намаляване на капитала, приемане и изключване на съдружник, преобразуване на дружеството, избор и освобождаване на управител, както и назначаване на ликвидатор, имат действие от вписването им в търговския регистър.

От своя страна нормата на чл.7, ал.2 ЗТРРЮЛНЦ установява възможността третите лица могат да се позоват на подлежащото на вписване обстоятелство, макар вписването да не е още извършено, освен ако законът изрично предвижда то да породи действие след вписването.

Тълкувайки гореобсъдените правни норми по отделно, граматически, както и в

логическата им връзка въззивната инстанция приема, че изводът на първоинстанционния съд за „равнозначност“ на използваните в ал.3 и ал.4 на чл.140 ТЗ изрази „влизат в сила след вписването им в ТР“ и „имат действие от вписването им в ТР“, е неправилен.

Същият изобщо не държи сметка за обстоятелството, че само част от решенията на ОСС в ООД се вписват - тези по чл.119, ал.2 ТЗ, който факт предпоставя преди всичко, че за да породят правното си действие, вкл. между отделните съдружници от една страна и дружеството, от друга, както и между дружеството и трети лица, по-голямата част от решения от компетентността на ОСС в ООД изобщо не се нуждаят от вписване.

Това обстоятелство предпоставя извод, че всяко едно от тях, независимо дали подлежи на вписване в ТР или не, поражда правното си действие вътре в дружеството - т.е. по отношение на съдружниците и дружеството незабавно, с вземането му, освен в случаите, в който специалният закон повелява друго.

Аргумент в горната насока се извежда и от факта, че за да настъпи подлежащото на вписване обстоятелство, вътре в дружеството следва да се извършат действия, които изискват проявлението на действието на решението на ОСС по отношение на дружеството и съдружниците - напр. при вписване увеличаване на капитала чрез приемане на нов съдружник - внасянето на дела му, при избор на нов управител - заявяване от негова страна за вписване промените на подлежащите на вписване обстоятелства и т.н. Изложеното предпоставя, че взетите решения на ОСС стават задължителни за съдружниците и дружеството от момента на вземането им, освен за случаите, за които специалният закон е установил друг режим.

Специалният закон е установил изключения от общото правило за две групи решения на ОСС - тези по чл.140, ал.3 ТЗ, за които изрично предвижда влизане в сила след вписването им в ТР и а тези по ал.4 на чл.140 ТЗ, за които предвижда „да имат действие от вписването им“.

Според решаващият състав двете редакции не са равнозначни, защото ако бяха такива, законът нямаше да ги уреди като различни хипотези.

В този смисъл и разграничението е проведено неслучайно, т.к. държи сметка за оповестителното и защитно действие на вписването в ТР, гарантиращи сигурността на оборота и защитаващи третите лица от неблагоприятните за тях правни последици, дължащи се на неизвестните им факти и обстоятелства за дружеството, с което влизат в правна връзка /които обстоятелства могат да съществуват, но да не са вписани в съответния регистър/.

По арг. от чл.7, ал.1 ЗПРРЮЛНЦ оповестителното и защитно действие се проявяват по отношение на всички вписани в ТР обстоятелства, а конститутивно действие имат само вписванията, изрично определени от закона.

Такова действие ТЗ придава на вписванията и на двата вида решения - тези по чл.140, ал.3 и тези по чл.140, ал.4 ТЗ, но при нарочно проведеното разграничение.

В първата хипотеза редакцията на чл.140, ал.3 ТЗ „влизат в сила след вписването им в ТР“ предпоставя, че решенията на ОСС, посочени в посочената правна норма, за разлика от общото правило, че влизат в сила незабавно, не пораждат своето действие нито вътре в дружеството, нито по отношение на трети лица до момента на вписването им.

Втората хипотеза - тази на чл.140, ал.4 ТЗ касае решенията на ОСС, които, за разлика от тези по ал.3, проявяват действието си за дружеството и съдружниците незабавно от момента на постигане на съгласие за вземането им, а предвидения конститутивен ефект на вписването им намира своето проявление само спрямо трети лица - т.е. правновалидният за дружеството и съдружниците в него момент на настъпване на подлежащите на вписване промени, от една страна, и за третите лица, е различен.

Не може да се сподели аргументът на първоинстанционния съд, че когато съдружник не е участвал в ОСС на дружеството, поради процесуални нарушения по свикването и провеждането му, той е поставен в позицията на трето лице и следва да се ползва от защитата, предвидена за тях.

Необходимо да се посочи, че въпросът дали съдружник е участвал в проведено ОСС на дружеството, вкл. в хипотеза на допуснати процесуални нарушения при свикването му е

фактически, а не правен, поради което и законът не го е уредил като отделна и специална хипотеза в нормата на чл.140 ТЗ.

Ако съдружник твърди осъществяването на този факт, респ. - че от същия са настъпили неблагоприятни последици за него, той разполага с признатата му от материалния закон възможност да предяви иск по чл.74, ал.1 ТЗ за отмяна на взетите на такова ОСС решения, т.к. те биха били в противоречие с повелителните норми на ТЗ, респ. - с тези на учредителния договор.

Отделно от горното при предявяването на такъв иск същият разполага с възможност да поиска спиране на охранителното производство по вписване на подлежащите на вписване решения на ОСС, взети на същото събрание /чл.536, ал.1 ТЗ/. За пълнота само следва да се отбележи, че ищецът-въззиваем се е възползвал от тези предоставени му средства за защита.

Следователно и такъв съдружник разполага с нарочно предоставени му от закона средства за защита на евентуално накърнените му права от взети решения на ОСС, проведено в противоречие с ТЗ, поради което и не се нуждае от защитното действие на вписването по чл.7, ал.1 ЗТРРЮЛНЦ, предвидено за третите лица.

В обобщение на изложените съображения решаващият състав прима, че в случая взетото решение за изключване на „Еделвайс мениджмънт“ООС като съдружник в „Планински капитал“ООД на проведеното ОСС на 28.08.2019 г. е проявило своя правен ефект незабавно, с гласуването му, в отношенията между съдружника и дружеството, и след осъществяването на последния обективен факт /на гласуването на решението/, е отпаднало и качеството съдружник на изключения такъв. Затова и за в бъдеще /след гласуване на решението/ същият няма правата на съдружник, респ. - не разполага с правото да търси защита за твърдени нарушения на правата му в периода след датата на решението на ОС за изключването му като съдружник.

Горният извод не може да се опровергае от обстоятелството, че към момента е налице висящо съдебно производство по предявен иск по чл. 74 ТЗ за отмяна на решението на ОСС на въззивното дружество за изключване на ищеца-въззиваем.

Между предмета на двете производства и респ. - между постановените по тях решения не е налице преюдициална връзка, предвид че според задължителните постановки на т. 3 от ТР 1/2002 г. на ОСГК на ВКС, решението по успешно проведен иск по чл. 74, ал. 1 ТЗ има действие занапред.

Следователно и при позитивно решение по иска по чл. 74, ал. 1 ТЗ за ищеца-въззиваем то ще има действие в отношенията между съдружника и дружеството след влизането му в сила и занапред и няма да рефлектира на правно значимия за настоящето производство факт, че към момента на предявяване на исковата молба, вкл. към този на постановяване на настоящето решение, ищецът-въззиваем не е бил съдружник и респ. - искът му за установяване съществуването на членствено правоотношение с въззивното дружество се явява неоснователен.

По изложените съображения като неправилно, първоинстанционното решение следва да се отмени и се постанови отхвърляне на предявения иск.

За пълнота на изложението и във връзка с останалите развити оплаквания във въззивната жалба решаващият състав приема, че първоинстанционния съд не е допуснал нарушение на съдопроизводствените правила, като е дал ход на делото в единственото проведено открито съдебно заседание, без да уважи искането на ответника-въззивник за отлагането му, предвид редакцията на нормата на чл.142, ал.2 ГПК към релевантния момент - 15.07.2022 г., според която неявяването както на страната, така и на нейния процесуален представител се дължи на препятствие, което не може да отстрани. По отношение на законния представител на „Планински капитал“ООД за конкретното о.с.з. посочената предпоставка не е била налице, поради което и като е дал ход на делото в отсъствие на страната, ОС Благоевград не е нарушил съдопроизводствените правила.

По оплакването, че горепосоченото действие на първоинстанционния съд е препятствало възможността страната да ангажира допуснатите ѝ от съда доказателства в подкрепа на тезата ѝ по предявения иск, решаващият състав поддържа становището си, застъпено в определението си по реда на 267 ГПК от 08.12.2022 г., че тези доказателства са

неотнoсими към предмета на производството.

Съобразно изходът от спора и по правилото на чл.78, ал.1 ГПК в полза на въззивника следва да се присъдят сторените от него пред настоящата инстанция разноски съобразно приложения списък по чл.80 ГПК и доказателствата към него за действително заплащане на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на въззивника в размер на 1 200 лв.

Мотивиран от изложеното, Софийският апелативен съд, търговско отделение, пети състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 96/31.08.2022 г., постановено по т.д.№ 215/2021 г. по описа на Окръжен съд Благоевград, с което по предявен иск с правно основание чл.71 ТЗ от „Еделвайс Мениджмънт“ООД, ЕИК 202178174 е признато за установено съществуването на членствено правоотношение между дружеството ищец и „Планински капитал“ООД, ЕИК 202616644, с дялово участие на „Еделвайс мениджмънт“ООД от 50 дружествени дяла с номинална стойност от по 1 лв. всеки един и с обща номинална стойност 50 лв. от капитала на „Планински връх“ООД, който е с обща стойност 100 лв., разпределени в 100 дружествени дяла, както и в частта, с която „Планински капитал“ООД, ЕИК 202616644 е осъдено да заплати на „Еделвайс Мениджмънт“ООД, ЕИК 202178174 сумата от 3 680 лв. разноски по делото пред първоинстанционния съд и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН предявеният иск с правно основание чл.71 ТЗ от „Еделвайс Мениджмънт“ООД, ЕИК 202178174 против „Планински капитал“ООД, ЕИК 202616644 за установяване съществуването на членствено правоотношение между „Еделвайс Мениджмънт“ООД, ЕИК 202178174 и „Планински капитал“ООД, ЕИК 202616644 с дялово участие на „Еделвайс мениджмънт“ООД от 50 дружествени дяла с номинална стойност от по 1 лв. всеки един и с обща номинална стойност 50 лв. от капитала на „Планински връх“ООД, който е с обща стойност 100 лв., разпределени в 100 дружествени дяла.

ОСЪЖДА „Еделвайс Мениджмънт“ООД, ЕИК 202178174 да заплати на „Планински капитал“ООД, ЕИК 202616644 сумата от 1 200 лв. разноски по делото пред въззивната инстанция за платено адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____